

- Аз нали ти казах.
 — Хайде на друго место . . . тук толкоз хора . . .
 — Пред цело село сжм готова да застана,
 — Аз немога . . . толкоз свет.
 — Можеш дя си идеш.
 — Нема ли да ми се сжрдйш.
 — Да ти се сжрдя!
 — Аз ще се махна от тука . . . Немога, сестричке,
 прощавай!
 — Иди си, иди! . . . тжй сама по-добре, по-добре.
 Захарина се отдалечава.

Калина останала сама, гледа с замжглени очи кжм мечкаря, който престжпва кжм хорището, забелезал Калина.

IX.

Явява се мечкаря. Той пристжпва твжрдо, с увереност и като размета син чепкен, обшит с сжрма, виждат се открити гжрди, дишайки — мощ. Над ухо с забоден стжрк аглика.

С една ржка води мечка стржвница, в синжир, заловен у железна бржнка, прекарана в долна устна на рунеста мечка, а през рамо е преметнал широк колан, о когото е закачено даре, една нова стомна.

С широки крачки се приближава до Калина, спрел самоуверен поглед о нея.

След него надалечко са тржгнали: деца, подевки и жени.

Един глас. Марей! Калинина пош на врата му.

Друг глас. Кога ли го е откраднал! Да знае баба Хаджийка!

Мечкаря измерва Калина с очи, казва й:

— Чакаш ли ме Калино.

Калина. (Като в сжн, само го погледва).

Мечкаря. (Без да чака отговор, снима даарето и като го подхвжрля на един пржст, ударя го и запева).

Ой мари мецо, мецано
 буйно ти руно непрано,
 я кажи от тез подевки
 коя от беб се най-бои?

Мечката се приближава кжм едно момиче, ала то изпищява и избегва.

Мечкаря. Я кажи мецо, мецано,

коя е дошла най-рано!

Мечката се приближава кжм Калина.

Общ смех и кикотене.